

VII.

B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov, angaaende et overordentligt Lønningstillæg for de ringere aflagte offentlige Bestillingsmænd.

(Afgiven af det af Folkethinget nedsatte Udvalg.)

Hele Udvalget er enigt med Hensyn til de Hovedansfuiser, der ligge til Grund for nærværende Lovforslag. Det antager, at den nuværende høje Priis paa Livets første Fornødenheder foranlediger et Tryk for de lavere aflagte offentlige Bestillingsmænd, og at der er billig Grund til, at Regleringen kommer dem til Hjælp, for at lindre det. Ligeledes antager det, at det var ønskeligt, om denne Hjælp nogenlunde kunde rette sig efter Omfanget af det Tryk, som de Paagjældende ere Gjenstand for, og at man til en vis Grad kan opnaae dette, ved at lade det paatænkte Tillæg stige forholdsvis med Indtægten, dog saaledes, at den Andeel af Indtægten, som Tillæget skal udgjøre, bliver mindre, jo større hiin er. Endeligt antager det ogsaa, at denne Hjælp kun bør omfatte dem, som ere saa lavt aflagte, at Udgifter til Fødemidler medtage en overveiende Deel af deres Indtægter, og som altsaa ikke kunne formindste det Tryk, Dyrtiden forarsager, ved Indskrænkninger i andre Retninger, og at man i denne Henseende kan slutte sig til den Grændse, Regjeringen har foreslaaet. Derimod afviger Udvalget fra Lovudkastet med Hensyn til den Maade, hvorpaa dette Tanker skal gjenføres. Det kan saaledes ikke komme bort fra den Ansufuelse, at Tillæget er vel rundeligt ansat; naar en Mand, som ikke er Familieforsørger, og som har en aarlig Indtægt af 300 Rbd., faaer et Tillæg af 75 Rbd., eller en Familieforsørger med en aarlig Indtægt af 650 faaer et Tillæg af 145 Rbd., saa er dette saa rundeligt, at det ikke alene vil have Dyrtidens hele Tryk, men

Udvalgenes Betænkninger.

endogsaa i mange Tilfælde gjøre den Paagjældendes Kaar bedre end i sædvanlige Aar. Skedetfor kun at være en Hjælp i trange Tider, vil det ligefrem blive et Grattale, som let kunde bringe Mange til at ønske, at Dyrtiden maatte vedblive. Det kan heller ikke slutte sig til den Scala for Tillægets Stigen, som er foreslaaet i Lovudkastet, men maa foretrække en noget stærkere synkende.

Med Hensyn til de Ugifte, der ikke ere Familieforsørger, er Udvalget blevet enigt om, at Tillæget her maa ansættes til et saadant Beløb, som omtrent kan svare til de forsøgede Udgifter, Dyrtiden maa antages at foranledige for en enkelt Person, og det har efter forskellige Beregninger troet, at man vilde nærme sig Sandheden, naar det blev ansat til 30 Rbd., en Ansættelse, som omtrent svarer til de Forslag, der paa flere Steder i det foreliggende Finantslovsforslag ere gjorte med Hensyn til Saadanne, som arbejder i Statens Tjeneste uden at kunne komme ind under denne Lov. Ved at ansætte Tillæget til 10 pCt. af de første 300 Rbd., Nogen har i Indtægt af Staten, har man saaledes antaget, at kunne tilfredsstille Villighedens Fordringer uden at paalægge Statskassen en større Byrde end høist nødvendigt. Da det vistnok er overordentligt sjældent, at nogen Bestillingsmand i Statens Tjeneste har synderligt mindre end 300 Rbd. i aarlig Løn, har man meent, at det vilde være overflødig at tage særligt Hensyn til Saadanne. Dem derimod, som have en større Indtægt end 300 Rbd., har man anseet det for billigt at give et yderligere Tillæg, som man har troet at burde foreslaae til $7\frac{1}{2}$ pCt. for de to paafølgende 100 Rbd. i aarlig Indtægt; dog — i Overensstemmelse med Lovudkastet — saaledes at Ingens Indtægt ved Hjælp af Tillæget kan forhøies til mere end 500 Rbd.

Medundertegnede Tærkelsen afviger fra det øvrige Udvalg, idet han foreslaaer, at Tillæget ikke maa bringe Nogens Indtægt ud over 330 Rbd.

Med Hensyn til de Gifte har der været storlæntighed, idet nemlig Mindretallet (Tschering og G. Wint her) have fastholdt den under Sagens første Behandling udtalte An-